

[Fogh Rasmussen]

ationen tillader det. Vi ønsker også at ophæve retskravet på familiesammenføringer for indvandrere. Dette retskrav går langt ud over, hvad Danmark er forpligtet til efter internationale konventioner.

Disse stramninger har altid været Venstres politik. Også som regeringsparti arbejdede vi for disse stramninger, men vi var i en mindretalsregering, og Socialdemokratiet blokerede for stramninger.

Statsministeren har et klart troværdighedsproblem i udlændingepolitikken. Først blokerede Socialdemokratiet som oppositionsparti for de nødvendige stramninger. Dernæst pusede statsministeren sig op på Socialdemokratiets kongres og gav flygtningene skylden for regeringens dårlige meningsmålinger, og han lovede stramninger af udlændingeloven; men i statsministerens åbningstale var der intet om de stramninger. Det er helt utroværdigt.

Venstre ønsker stramninger af udlændingeloven, samtidig med at vi behandler de udlændinge, der er her, ordentligt.

For det femte vil Venstre have en stærkere indsats mod volden i vores samfund. Straffen for voldsforbrydelser bør sættes op, og afsøningen skal ske prompte. Vi finder det krænkende for såvel volds ofre som for den almindelige retsfølelse, at volds mænd typisk kun får nogle få måneders fængsel for at slå et sagesløst menneske ned.

Straf alene gør det selvfølgelig ikke, der skal også en forebyggende indsats til, og ikke mindst familierpolitikken må spille en central rolle; men vi tror også, at hårdere og hurtigere straffe har en forebyggende virkning.

For det sjette vil vi arbejde for, at borgerne får størst mulig frihed og flest tænkelige valgmuligheder. Vi ønsker en ægte fornyelse af velfærdssamfundet. Større frihed og mere respekt for det enkelte menneske, det er nøgleord for os. Vi ønsker, at forældre skal have et reelt frit valg mellem forskellige pasningsordninger for deres børn, der skal være et reelt frit valg mellem forskellige skoler, og de ældre skal have valgfrihed mellem forskellige former for hjemmehjælp og anden service.

Jeg ved godt, at vore modstandere forsøger at bilde folk ind, at Venstre vil smadre det sociale system og overlade de svageste til sig selv. Det passer ikke. Vi ønsker et socialt system, hvor vi tager os af de svage i samfundet, og de,

der har et reelt behov for hjælp, skal selvfølgelig også have en anstændig ydelse fra det offentlige. Men liberal socialpolitik er også at give borgerne valgfrihed mellem forskellige ydelser og service. Liberal socialpolitik er også, at det altid skal kunne betale sig at arbejde frem for at hæve understøttelse. Det skal også altid kunne betale sig at spare op til sin alderdom, og derfor vil vi afvise enhver tanke om at skære i folkepensionen for dem, der bl.a. har privat pensionsopsparing ved siden af. Det undergraver lysten til at klare sig selv, når de, der sparer op i de aktive år, bliver straffet for det på deres gamle dage. Vi bør tværtimod belønne dem, der selv sparer op.

Jeg vil godt sige, at jeg synes, det er trist, hvis det ikke kan lade sig gøre at føre en idédebat om velfærdssystemets indretning uden at blive kaldt asocial. Jeg føler, at denne debat alt for længe har fået lov at køre på socialdemokratiske præmisser. De siger, at social bevidsthed alene måles på, hvor stor en offentlig sektor vi er parat til at acceptere. Vi anerkender ikke den målestok. Venstre føler et stærkt ansvar for de svageste i vores samfund, men vi vil ikke anerkende, at dette ansvar kun kan opfyldes ved at gøre statsapparatet større og større.

Et meget trist eksempel på, at det er umuligt at føre en perspektivrig og fremadrettet debat om en anden måde at indrette vores samfund på, en perspektivrig debat om, hvordan vi kan gå nye veje for at skabe nye arbejdspladser, var netop den måde, hvorpå den socialdemokratiske ordfører, hr. Frank Jensen, under formiddagens debat behandlede et forslag, som jeg har fremsat – et forslag, som går ud på, at f.eks. unge mennesker skal have mulighed for at komme i arbejde ved, at arbejdsmarkedets parter aftaler lønninger, der bevirker, at det er muligt for de unge og andre udsatte grupper på arbejdsmarkedet at få beskæftigelse.

Der er mange i det praktiske liv, som er klar over, at det, der gør, at unge mennesker, mennesker med kortvarig uddannelse og andre udsatte grupper på arbejdsmarkedet bliver stødt ud i ledighed, er det forhold, at arbejdsmarkedets parter – og især jo visse dele af fagbevægelsen – behårdt holder fast i, at alle skal have en garanteret mindsteløn, når de fylder 18 år. Alle ved, at nøjagtig det lønsystem driver unge mennesker ud i ledighed. Det er jo derfor, vi mange gange har slået til lyd for en ind-